

MŮJ BRÁCHA ROBOT

JAMES PATTERSON
A CHRIS GRABENSTEIN

albatros

Můj brácha robot: Roboti se zbláznili

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

James Patterson, Chris Grabenstein
Můj brácha robot: Roboti se zbláznili – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

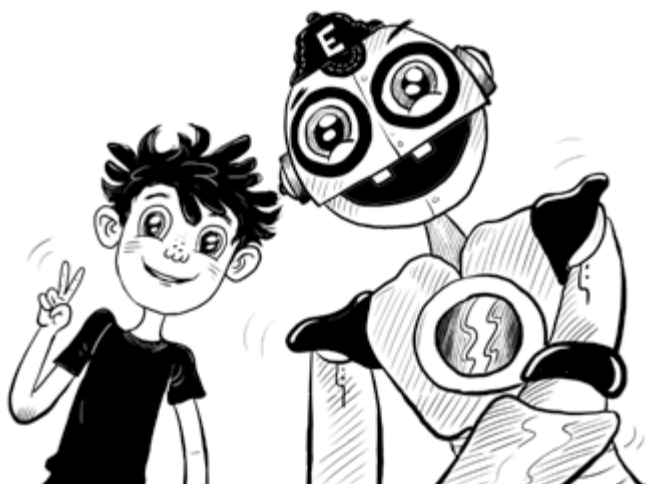
MŮJ BRÁCHA ROBOT

ROBOTI SE ZBLÁZNILI!

JAMES PATTERSON

A CHRIS GRABENSTEIN

Ilustrovala Juliana Neufeldová

MŮJ BRÁCHA ROBOT

ROBOTI SE ZBLÁZNILI!

NA STŘEŠE JSOU
VEVERKY. OPAKUJI:
VEVERKY NA STŘEŠE.

POZOR!
POZOR!
DNES JE
ŠKOLNÍ DEN!
POZOR!

POSEKAL JSEM TRÁVU.
CHCETE, ABYCH
POSEKAL KOBEREC?

TOHLE OKNO JE VŽDY
PŘED VÝCHODEM
SLUNCE TAK THAVĚ
A ŠPINAVÉ.

SKŘIP
SKŘIP

CVAK
CVAK!

Ahoj!

JSEM SAMMYHO
KAMARÁD.
V TĚHLE KAPITOLE
NEJSEM, PROTOŽE
SI RAŇO RAD PŘISPÍM.

HAF!
HAF!

KLUBOVNA

A black pennant with a white border, pointing to the right. The word "KAPITOLA" is written in large, bold, white capital letters, and the number "1." is written below it in a smaller, bold, white font.

KAPITOLA 1.

Ahoj! Jsem Sammy Hayes-Rodriguez, a jestli vám dělá potíže se ve školní dny ráno vyhrabat z postele, měli byste udělat to, co dělám já: žít s roboty!

Je to tak. Náš dům je plný robotů, potulují se kolem, bzučí a hrčí a všechny je stvořila moje máma. Máma není žádná šílená vědkyně, ale nemá k tomu daleko.

Vymyslela jednoho robota, co se jmenuje Bzučák, a jeho jedinou povinností je vtrhnout každé ráno přesně v sedm do mého pokoje, kroužit kolem postele a nesnesitelně hlasitě bzučet. Když zkusím nahmátnout knoflík a zvuk ztlumit, jeho detektory pohyb ruky zachytí a Bzučák uhne stranou. Bezmocně plácám do vzduchu, jenže protivné bzučení neutichne, dokud se moje nohy nedotknou podlahy.

Proto se obvykle probouzím přesně minutu po sedmé.

Dokonce moje skříň a prádelník jsou napůl roboti. Ve chvíli, kdy otevřu šuplík, vyjede připravená hromádka spodního prádla a ponožek. Skříň, která je napojená

na zařízení sledující počasí, ví, kterou košili, svetr nebo mikinu si mám vzít. Je také vybavená čičačem kalhot a hodí po mně nejčistší džíny.

Proč se mě všichni ti roboti snaží dostat včas do školy?
Je to hlavně kvůli mojí mladší sestře Maddie.

Chodí do třetí třídy a věřte mi, není na světě dítě, které by bylo víc nadšené než Maddie Hayesová-Rodriguezová z toho, že může chodit do školy. Ve školní dny se chová jako ostatní děti v době, kdy je škola zavřena kvůli sněhové kalamitě. Všichni roboti kroužící po domě Maddie zbožňují stejně jako já a zacházejí s ní

jako s malou princeznou. Zvlášť Geoffrey, zbrusu nový vrchní sluha-bot. Máma ho vybavila britským přízvukem, takže zní trochu afektovaně.

„Dobré jitro, děti,“ říká Maddie a mně. „Podává se snídaně.“

V momentě, kdy to řekne, spustí se snídaňobil — jeden z máminých nejpotrhlějších vynálezů na přípravu jídla — a mrskne po nás několik plátků bílého chleba, jako by servíroval volejbalový úder. Pak nám ještě hodí pár kelímků sirupu a několik hrudek másla. Nechtěli byste být poblíž snídaňobilu, když podává knedlíky s omáčkou.

Když Maddie něco potřebuje — a může to být cokoliv — mámini roboti přispěchají na pomoc.

Když potřebuje ořezat tužku, ohryže ji Aport, náš robotický pes, do perfektní špičky.

Když potřebuje pomoc s domácím úkolem, nasměruje ji uča-bot Drmolín, její starý, hlučný počítač-učitel, správným směrem.

Když potřebuje po škole svačinu, hodí po ní snídaňobil nějakým ovocem.

Jak už nejspíš vidíte, je moje sestra hodně jiná než ostatní děti jejího věku.

Za prvé, je úžasná.

Za druhé, přestože už je ve třetí třídě, začala poprvé chodit do školy teprve před měsícem, dávno poté, co pro většinu dětí škola už začala.

Vysvětlím později. Slibuji.

Ale nejdřív se musíte setkat s Ěčkem.

Je to můj bra-bot.

KAPITOLA 2.

Tohle je Ěčko.

Když ho máma vytvořila a řekla mi, že ho musím brát s sebou každý den do školy, myslel jsem si, že Ěčko znamená *Enormní omyl* — jako největší, nejohrovnější, nejkolosalnější chyba, která se kdy stala. A ze začátku byl můj život ve škole kvůli němu pěkně nanic.

Ale pak jsem zjistil, proč má Ěčko ty veliké modré oči.

No jo, zase. Já vím, že kresba je černobílá. Ale věřte mi, Ěčkovy oči jsou nebesky modré. Stejně, jako má Maddie.

Víte, máma stvořila Ěčka (říká, že Ěčko znamená Expert), aby sloužil Maddie jako oči, uši a hlas na základce Creekside, ve třetí třídě učitelky Traceyové.

Proč nejde Maddie jednoduše do školy sama?

Nemůže. Mohla by z toho vážně onemocnět.

Já vím, spousta dětí říká, že z chození do školy se jim zvedá žaludek. Zvláště v dny, kdy ve školní jídelně páchne rozvařené hovězí a uleželý sýr.

Kdyby moje sestřička šla do školy, byla mezi dětmi a dýchala vzduch se všemi jejich bacily, mohla by z toho vážně onemocnět. Maddie má totiž SCID, což je zkratka pro *závažnou kombinovanou imunodeficienci*. V podstatě má velké potíže bojovat s infekcemi. Když někdo blízko ní zakašle a zapomene si přikrýt ústa, může Maddie skončit v nemocnici.

Co to tedy všechno znamená? Znamená to, že Maddie skoro nikdy nevychází z domu. Ve skutečnosti dokonce sotva kdy vychází za svého pokoje. Proto má naše rodina místo živého psa robo-psa bez bacilů. Proto pan Leština, robot s mnoha končetinami a mnoha povinnostmi, neustále všechno leští a dezinfikuje.

Proto také pro Maddie jediný způsob, jak jít do školy je, že tam jde Ěčko místo ní.

„Pospěšte si, vy dva! Nebo přijdete pozdě.“

To je můj táta. Noah Rodriguez, světoznámý autor kreslených seriálů. Pracuje doma, takže nikdy pozdě nepřijde.

„Tvůj otec má pravdu,“ řekne Ěčko. „Nesmíme otálet.“

No jo. Ěčko zní někdy hrozně robotově. Ale nemůže si pomoci. Máma ho tak udělala. Hádejte, co sestavuje teď? Nejsem si na sto procent jistý, ale myslím, že to bude pomáhat panu Leštinovi drhnout záchodové mísy.

„Pojď, Sammy.“

To je Maddie, mluví pomocí Ěčka, stejně jako to bude dělat ve škole.

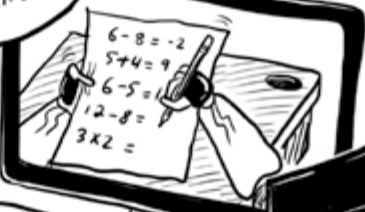

NETRAP SE.

BUĎ ŠŤASTNÁ!

MATEMATIKA
A PŘÍRODOVĚDA JSOU
O PŮST ZAVÍMAVĚŠÍ
NEŽ MINECRAFT.

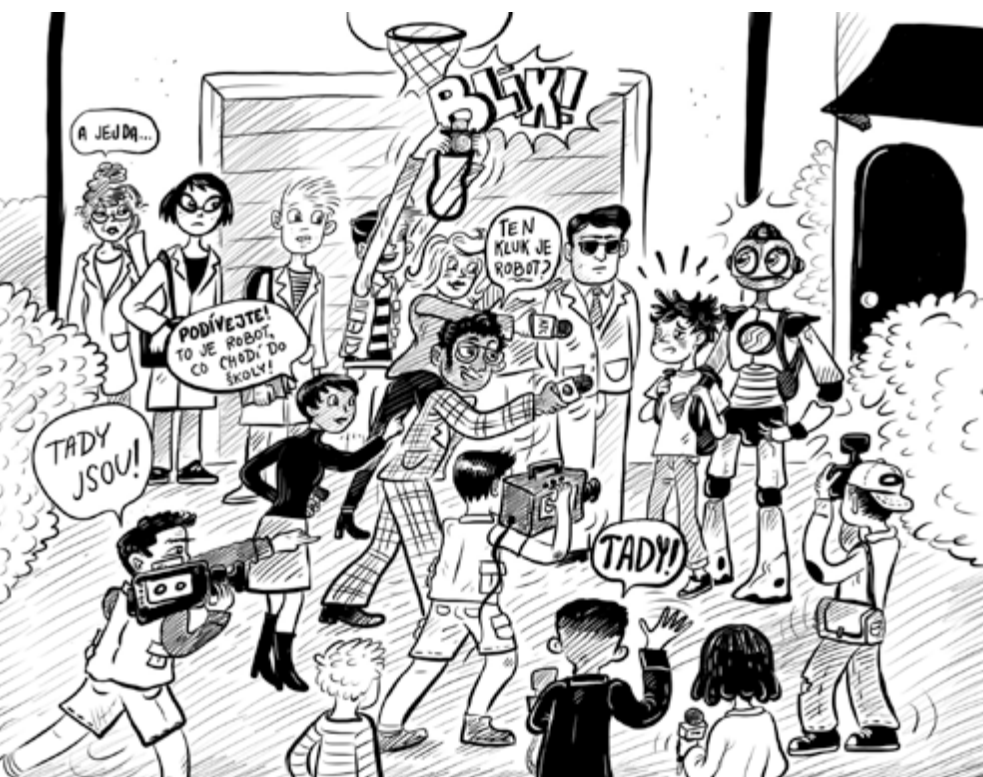
Až poprvé zazvoní, bude řídit Éčka z důmyslného ovládacího panelu, který má v pokoji.

Jen doufám, že nenařídí Éčkovi, aby udělal něco hrozně holčičího, třeba aby vykřikoval něco o klučičích kapelách nebo se roztancoval jako baletka.

Alespoň ne v mojí přítomnosti.

KAPITOLA 3.

O uvej.
Myslím, že dneska přijdeme s Ěčkem do školy
trochu pozdě.

Když vyjdeme zadními dveřmi a pospícháme dolů po schodech — mimochodem to je něco, v čem je Ěčko neuvěřitelně dobrý, i když je robot — narazíme na dav lidí, co na nás čeká na příjezdové cestě.

Nejspíš se rozkřiklo, co Ěčko pro Maddie ve škole dělá. Pár tváří v houfu znám. Rozeznám jednoho, co učí nebo pracuje na Notre Dame, to je univerzita, kde je máma profesorka matematické informatiky na fakultě inženýrství. Vidím také nejznámější reportéry z televizního zpravodajství u nás ve městě, South Bendu v Indianě.

Pak jsou tam ještě další, které neznám, ti mají větší obleky s kravatou.

Máma je tam pochopitelně taky, má bílý laboratorní plášť a hrdě se usmívá.

„Expertíku, co kdybys tady přítomným předvedl, co umíš?“ navrhuje.

„S radostí,“ přikývne Ěčko.

A předvede po příjezdové cestě moonwalk ke garáži, kde táta připevnil basketbalový koš.

„Přihraj balon, Sammy,“ volá Ěčko. „Hod' to o zem. Rozehraj.“

Ojoj. Naučil jsem Ěčka všechnu basketovou hantýrku, co znám.

Házím mu míč. Otočí se, vyskočí a střílí. Chytí míč, když se odrazí od desky, a přistane na pokrčená hyd-

raulická kolena. Pak znovu vyskočí, jako by měl v patách raketový pohon — a VŽUM, PRÁSK — zasadí míč do koše.

Davy jásají.

„Počkejte, umím toho víc!“ říká Ěčko a zní přitom jako televizní reklama se známou osobností. „S pomocí Maddie jsem se naučil správně hláskovat všechna slova

na tento týden. Například *roztát* R-O-Z-T-Á-T. Teď ho použiju ve větě. „Máslo na mém toustu roztaje.“ A když už mluvíme o toustu, umím také v opékači opéct plněné šátečky, je to dobrá svačinka po škole.“

Uhádli jste. Teplé pečivo zdobí polevou, kterou vystřikuje ušima.

„Paní doktorko Hayesová,“ říká boubelatý muž s mohutným břichem, které hrozí každou chvílí vystřelit knoflíček od košile. „Váš výtvar je velkolepý.“

„Děkuji vám, pane Riley.“

Ouvej. Slyšel jsem mámu a tátu už dřív o panu Maxu Rileyovi mluvit u večere. Z toho, co jsem mezi sousty makaronů se sýrem zachytil, je pan Riley velmi důležitý a velmi bohatý absolvent univerzity Notre Dame, který své staré škole dává spoustu peněz.

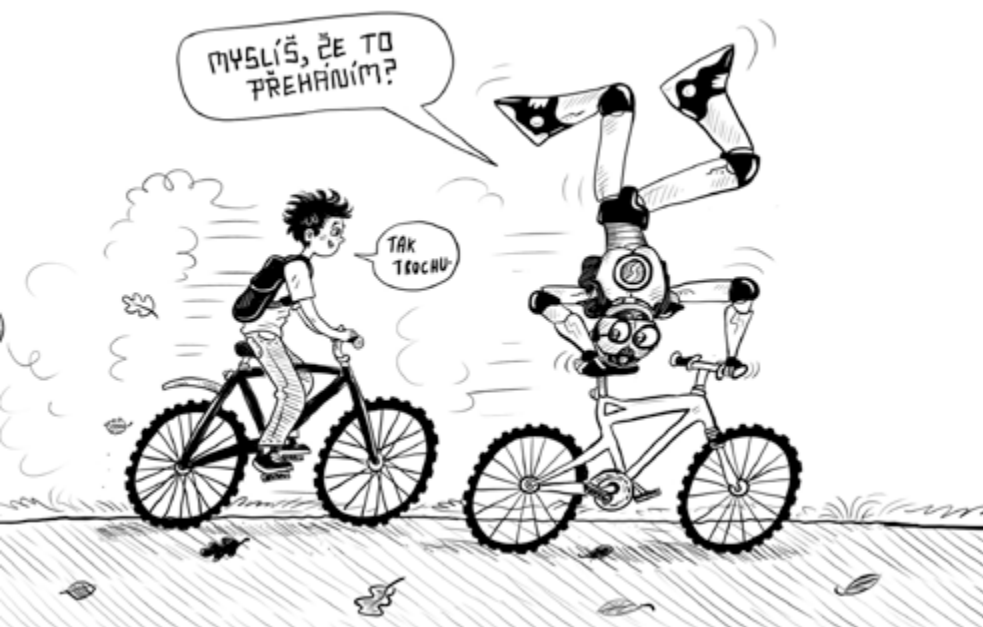
„Jako největší sponzor fakulty inženýrství,“ pokračuje pan Riley, „musím říct,

JSEM VELMI POTĚŠEN, ŽE VŠECHNY MOJE PENÍZE JSOU POUŽITÉ NA TAK DOBRŮU VĚC. MOŽNĀ BYSTE MOHLI DÁT FOTBALOVĚMU A BASKETBALOVĚMU TÝMU NOTRE DAME PODOBNŮU VÝSKA-KVJÍCÍ TECHNOLOGII?

že tohle je pro Notre Dame velký den! A dovolte mi citovat legendárního autora Kurta Vonneguta: ‚Vědy, to jsou kouzla, která fungují.‘ Takže třikrát sláva paní profesorce Elizabeth Hayesové a jejímu kouzelnému robotickému výtvoru. Ať žije Ěčko, náhradní student!“

Když asi tucet lidí začíná zpívat „sláva, sláva“, část z bojové písně Notre Damu, naskakujeme s Ěčkem na kola. Rychle vyjíždíme, až se za námi rozvíří závěje spadaneho listí. Ěčko neodolá a předvádí všechny akrobatické kousky, které se naučil z DVD, co mu máma šoupla do přehrávače.

KAPITOLA 4.

Cestou do školy se k nám přidává můj dávný druhý nejlepší kamarád, starý dobrý Harry Hunter Hudson, Trojité H.

Všichni mu říkáme jednoduše Troják.

Vidíte, jaké má Troják omlácené kolo? Nechci být jedovatý nebo tak, ale Troják je hrozné nemehlo. V *jednom kuse* do něčeho naráží. Jednou narazil do lavičky v parku, protože si myslel, že zatáčí doprava.

Když Troják zrovna neprovádí nějakou neohrabanost či nemotornost nebo si nepouští něco těžkého na vlastní nohu, říká často něco hrozně nevhodného v naprosto nevhodnou chvíli. Jako jednou v zoologické zahradě řekl: „Budeš to jíst?“

Tygrovi.

A když je řeč o jídle, Troják si každý den nosí k obědu sendvič s burákovým máslem a s plátky banánu. Nic jiného. Třeba obyčejný banán nebo balíček burákových sušenek. To ne, je to BM&B od pondělka do pátku. O víkendu taky. (Byl jsem u nich na obědě. Jeho máma

kupuje banánů celé ty ohromné trsy, rovnou jak rostou na banánovníku.)

Některé děti u nás ve škole si dělají z Trojáka legraci kvůli jeho praštěnému oblečení a praštěnému batohu s dinosaurem, kvůli jeho dechu, který páchne po burákovém másle a banánech, nebo jeho potrhlé neohrabanosti, ale já ne. Myslím, že kamarádit s ním je legrace.

Vždycky to má něco do sebe.

Troják a já jsme si navzájem druhým nejlepším kamarádem už od školky. Tehdy si namáčel svoje BM&B do sklenice se škrobovým lepidlem.

Mít za kamaráda někoho jako je Troják, vás nedělá ve škole zrovna populárním.

Ale pak se objevil Ěčko. A teď se s námi všichni chtějí kamarádit, protože si myslí, že Ěčko je děsně senzační.

Proto je Troják poslední dobou ze školy celý nadšený.

„Tohle byly nejlepší dva týdny mého života,“ povídá mi. „A to počítám i výlet do Disney Worldu.“

Troják mi oznamuje, že si dneska přibalil extra sendvič s burákovým máslem a banánem.

„To je pro Ěčka. Když ho bude jíst, nikdo si už nebude myslet, že jsem praštěný, protože všechno, co dělá Ěčko, je senzační.“

„Ehm, Ěčko není normální jídlo,“ připomínám Trojákovi.

„No a? Může to jen předstírat. Může ho schovat v otvoru, co má místo pusy.“

„To nejde. Má tam reproduktory, sendvič by mu je zalepil.“

Ěčko nám oběma připomíná, že jeho „prvotním úkolem“ je Maddie, protože slouží jako její oči, uši a pusa.

„Lituji, Trojáku, ale nemůžu připustit, aby se chleba, burákové máslo a banány pletly do mého poslání.“

„To je pravda,“ povídá Maddie. Její hlas vychází z ěčkovy pusy. Kdyby tam měl jeden z Trojákových sendvičů s burákovým máslem a banány, řekl by její hlas něco jako „ho he phavda“.

„Mimochodem,“ pokračuje Maddie, „dívávala jsem se zrovna u sebe v pokoji na ranní zprávy.“

V jejím hlase slyším úsměv.

„A?“ ptám se.

„Připrav se,“ říká a směje se. „Čeká vás velké překvapení. Maddie končí.“

KAPITOLA 5.

Tak dobře.

Za tohle překvapení asi můžeme my: děsná dopravní zácpa u chodníku před školou, kde se normálně vystupuje a kde se dneska všichni nahromadili, aby uvítali Trojáka, mě, a — jejda, málem jsem zapomněl — ěčka!

Auta jsou jedno na druhém. Klaksony troubí. Rodiče zuří.

A všechno kvůli Ěčkovi.

Tohle je absolutně *super!*

„Sesadat, kamarádi,“ říká Ěčko. „Podle pravidel o bezpečnosti jízdy na kole bychom měli kola přes každou rušnou křižovatku vést.“

„Tohle není křižovatka,“ povídá Troják. „To je parkoviště! Eh, eh, eh.“

Už jsem se zmínil, že se Troják směje obráceně? Zní přitom jako mula, co má astma.

„S dovolením,“ říká Ěčko, když vedeme kola ke stojanu. „Předjíždím zleva.“ Pak zacinká jako zvonek na kole, CINKY LINKY, CINK, CINK.

Dav se rozestoupí.

Na chodníku vytvořili děti ze školy, učitelé i ředitelka Reyesová špalír až ke vchodu.

Ěčko jim pomalu a vážně „pohybem umývače oken“ kyne.

Skoro všichni tleskají a provolávají slávu. Některé děti mají dokonce namalované transparenty.

Troják to všechno hltá. „Tohle je lepší než pravý sendvič s burákovým máslem a s dvojitou dávkou banánů!“

Fajn. Doufám, že nikdy něco *takového* nepřinese do školy.

Reportéři z místní zpravodajské stanice nás zblízka natáčejí a posílají naše záběry přes satelit do živého vysílání.

Přestože 99,9 procent všech přítomných Ěčka *miluje*, zachytím i pár zlých pohledů a otrávených povzdychnutí od Penelopy Pettigrewové, která chodí s Maddie do třetí třídy.

Nevadí mi, že je protivná na mě, je to jen rozmazlená malá holka, kterou obvykle ignoruju. Ale děsně mě namíchne, když si začne dělat legraci z Maddie.

Ěčkovi se to naštěstí nelíbí taky.

AHOJ MADDIE,
JSI TAM?
PROTOŽE NEMŮŽU
VĚRIT, ŽE TAKHLE
MŮŽEŠ CHODIT DO
ŠKOLY. VYPADAŠ JAKO
MANEKÝN SE
ZKAŽENÝMI ZUBY.

UHNĚ LASKAVĚ, PENELOPE
PETTIGREWOVA. DĚLAŠ
ŠPATNÉ JMÉNO CELEMU
LIDSKÉMU RODU.

KAPITOLA 6.

„**O**dvedu tvoji mladší ‚sestru‘ do třídy,“ řekne Penelope, když vejdemo do školy.

Popadne Ěčka za paži.

Zastoupím jí cestu. „Ehm, to je dobrý. Slíbil jsem našim, že Ěčka, vlastně Maddie, každé ráno odvedu do třídy sám.“

Penelope se ušklíbne a zapře si ruku v bok. „Ale já tam jdu přece *taky!*“ Protočí na mě znechuceně oči. Penelope Pettigrewová dokáže všechno *náramně* dramatizovat.

„Dík za nabídku,“ říkám jí, „ale já to slíbil.“

Penelope protočí oči. Znova. Protáčí je tak často, že si myslím, že se snad ráda dívá nahoru do vlastního mozku.

„Fajn,“ odsekne. „Odved‘ si ‚Maddie‘ do třídy sám.“

Aťsi. Je mi to fuk. Ale tvoje *sestra* robot už nemůže sedět v přední řadě. Neviděli bychom přes ni. A navíc páchne jak šátečky z opékače.“

Vzdychne, zavře oči a nakrčí znechuceně nos. „Tááá-kový hnus.“

A odkluše do třídy Traceyové.

„Pojď, Ěčko,“ říkám, „za chvíli bude zvonit.“ Otočím se k Trojákovi, protože jsme ve stejné třídě. „Drž mi místo.“

„Chceš sedět vedle mě?“

„Ale jo.“

„No problemo. Vedle mě stejně nikdy nikdo nechce sedět.“

Troják odejde do naší třídy a já s Ěčkem pospíchám chodbou houfem prvňáků, druháků a třetáků. Zdržují, chtějí si skoro všichni se mnou a s Ěčkem plácnout. Mrknu na hodinky.

Přesně za minutu převezme Maddie kompletně kontrolu nad naším bra-botem.

U dveří do třídy se zeptám Traceyové, kam chce Maddie posadit.

„Dopředu, jako vždycky,“ usměje se Traceyová. „Nechceme, aby jí něco stínilo ve výhledu na interaktivní tabuli.“

„No jo,“ slyším zašeptat Penelopu. „Mazlíček naší učitelky.“

„Díky za oficiální doprovod,“ řekne Maddie z Ěčka. „Teď už si to převezmu.“

Řekneme si ahoj a Maddie zručně provede Ěčka uličkou mezi lavicemi. Jeho hydraulické nohy se s tichým ŽRUM-KLIK-ŽRUM obratně posunují. Většina dětí ve třídě, ty, které nejsou Penelope Pettigrewová, se na Ěčka — chci říct na Maddie — smějí a mávají jí.

„Ahoj Maddie,“ volají.

„Ahoj všichni,“ řekne Maddie z Ěčka. „Kdo chce se mnou dneska o přestávce hrát košíkovou?“

Všechny ruce (kromě jedné, pochopitelně) vystřelí nahoru.

„Já!“

„Já taky!“

„Zvedneš mě zase, abych to mohl napálit rovnou do koše?“

„Jasně,“ říká Maddie a Ěčko si sedá do první lavice.

Zazvoní a já, přestože bych měl upalovat chodbou do třídy, postávám ještě pár vteřin u dveří. Je senzační vidět, kolik má Maddie díky Ěčkovi nových kamarádů.

Ěčko je opravdu to nejlepší, co kdy máma vytvořila.

Tedy to si myslím dneska.

Koncem příštího týdne?

To už bude slabší.

KAPITOLA 7.

Během vyučování, zatímco Maddie je ve třídě Traceyové, my s Trojákem sedíme na druhém konci chodby ve třídě Kunkelové.

Ještě před několika dny sedával Ěčko v *mojí* třídě, aby ho mohla máma pro Maddie pořádně otestovat.

Vidíte, jak se mračíme? Ěčko nám oběma děsně chybí.

Pravda, býval někdy trochu praštěný a pořád chtěl hláskovat *Kyrgyzstán*, i když ho o to nikdo nežádal, ale byla s ním taky spousta legrace.

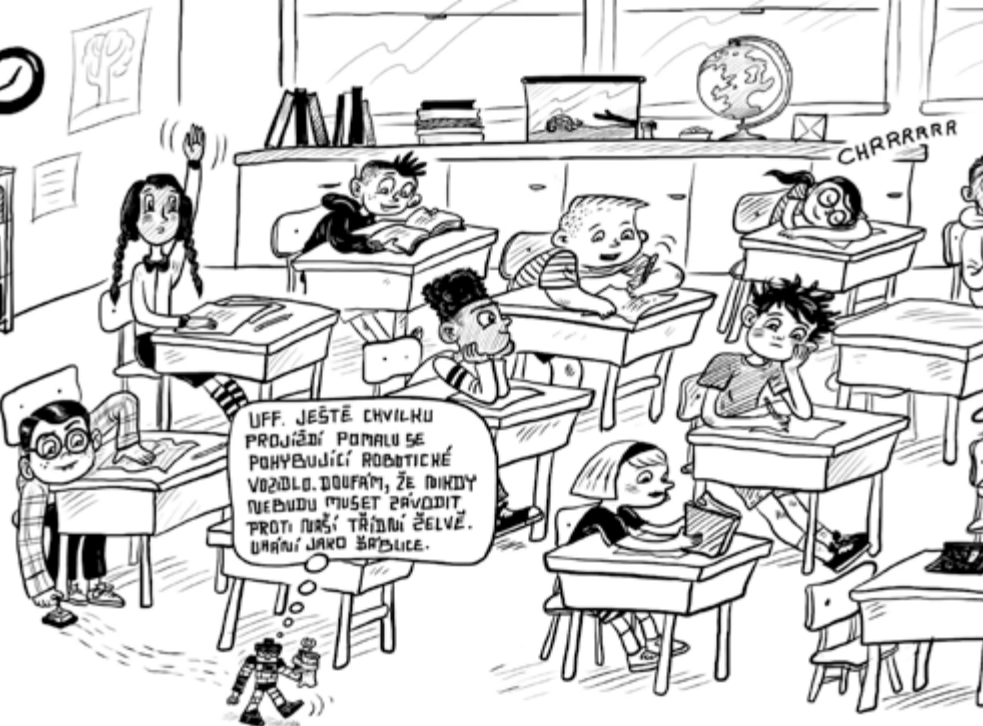
Kunkelová nám řekla, že si máme otevřít učebnice a chvíli si tiše číst, ona že musí zajít „na minutku“ do ředitelny za Reyesovou o něčem se domluvit. Ředitelka Reyesová a moje máma jsou kamarádky. Dokonce spolu hrají v rockové kapele, co se jmenuje Skoro dost špatná. Myslím, že by ji měli přejmenovat na Otřesně hlučná, protože je opravdu otřesná. A vyhrává pěkně nahlas.

V momentě, kdy Kunkelová zmizí, Jacob Gorski, který je předsedou školního Klubu robotů, přehodí páčku na své nejnovější vymyšlenosti a dálkovým ovladačem pošle podsaditého robota na hraní přes třídu ke mně.

Trvá mu to celou *věčnost*.

Napůl očekávám, že než se přeštrachá kolem dvou lavic a pak ke třetí, dojdou mu baterie.

Když konečně drcne o nohu *mojí* židle a převalí se na bok (jeho nohy přitom přešlapují dál), všimnu si, že

Gorskiho plastový robot má k hranaté ručce přilípnutý vzkaz; na rozdíl od Ěčka nemá Gorskiho doma vyrobený robot místo rukou něco jako kleštičky.

Vezmu si psaníčko a čtu, co Gorski napsal:

Bezva.

Gorski mi říká jménem, kterým mi říkával můj největší nepřítel v celém vesmíru Cooper Elliot: „Hňupe.“

Cooper už s námi do Creekside nechodí. V září ho za ěčkovu „robotové zdřímnutí“ ze školy vyloučili.

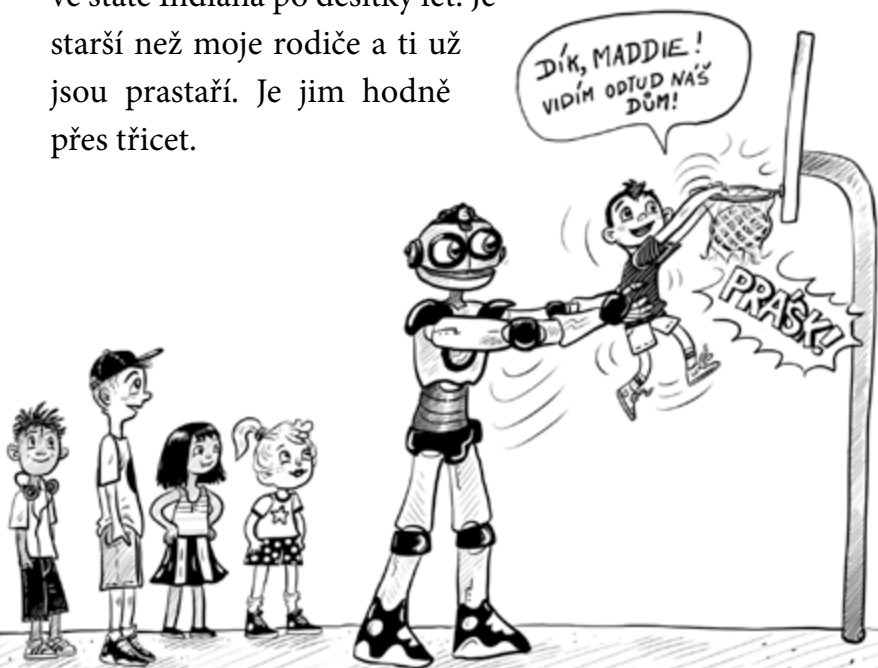
Teď je polovina října a vypadá to, že Jacob Gorski se rozhodl Cooperovo místo převzít.

No jo. Ztratil jsem robota a získal jsem nového, ještě horšího tyrana.

KAPITOLA 8.

Maddie (v podobě Ěčka) je teď u nás ve škole ze všech nejpobláznější.

Za celou školní historii. A škola byla v South Bendu ve státě Indiana po desítky let. Je starší než moje rodiče a ti už jsou prastarí. Je jim hodně přes třicet.

S Maddie nejen že je spousta legrace, ale když venku prší, může o přestávkách přes dálkově ovládaného robota bezdrátově přehrávat z jeho flešky filmy na tabuli. Maddie dbá, aby měl Ěčko na svém pevném disku vždycky velký výběr filmů z Pixaru. A *Ledové království*. Třetáci se můžou dívat na *Ledové království* celý týden znovu a znovu. Rádi si zpívají tu písničku. Znovu a znovu a znovu.

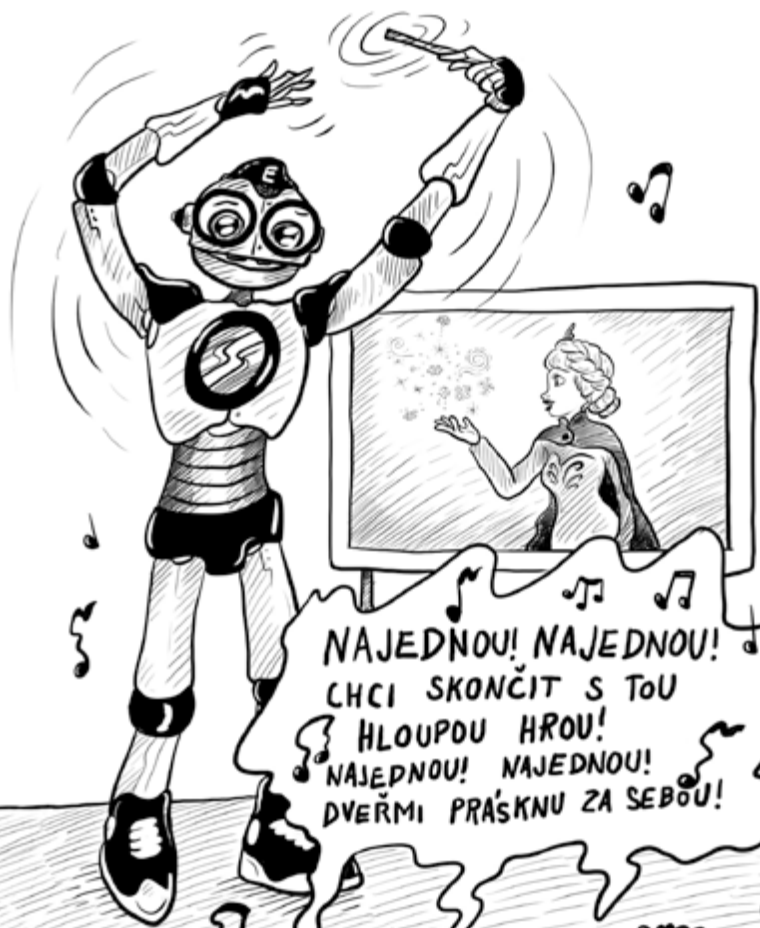
Co dělá Ěčka/Maddie ještě populárnější než kdy předtím, je fakt, že on (nebo snad bych měl říct ona) nemluví jako robot. Od osmi do tří, od pondělka do pátku robot mluví, směje se a hihňá jako normální holka ze třetí třídy. Během celého dne ve škole je Ěčko Maddie. Spolu se zúčastní konkurzu do školního pěveckého sboru. Zkouší spolu také postavu Squanta pro živý obraz ke Dni díkůvzdání.

My dva s Trojákem se mezitím pomalu vracíme zpátky k tomu, jak se měly věci předtím.

Jedovatý vzkaz od Jacoba Goreckiho má pravdu. Bez Ěčka už nejsem super populární.

Ve školní jídelně sedíme u stolu sami, jak to bývalo dřív.

Zase nám pořád někdo říká „hňupové“ a „bráchové pitomci“.

NAJEDNOU! NAJEDNOU!
CHCI SKONČIT S TOU
HLOUPDU HROU!
NAJEDNOU! NAJEDNOU!
DVEŘMI PRAŠKNU ZA SEBOU!

Bez Ěčových šikovných instrukcí se v tělocvičně hra na jelena stává hrou na mordování. Naše zadky plné modřin jsou toho důkazem.

Navíc musíme každý den po škole poslouchat nářky Penelopy Pettigrewové, když se Maddie vypne a Ěčko se stává opět Ěčkem.

„Nechte si ten váš kus šrotu s počítačem zítra doma!“ říká nám. „Zapáchá čím dál víc. Přestal opékat plněné

šátečky a místo toho peče pizza rolky. Ty, co páchnou jako by byly plněné houbami a smradlavými ponožkami!“

Takže jak už jsem řekl, jsem rád, že se má Maddie ve škole tak báječně.

Ale poslední dobou si tak trochu přeju, abych tam nemusel chodit s ní.

KAPITOLA 9.

Jasně že do školy chodím dál.
Především si myslím, že je na to v Indianě zákon.
Jako dítě musíte buď chodit do školy, nebo pěstovat
popcorn.
Ale do školy chodím hlavně kvůli Maddie.

Po všem, co musela kvůli své nemoci vytrpět — všechny ty návštěvy u doktorů, cesty na pohotovost uprostřed noci, a to nemluvím o kanelách, které jí doma zavádějí do žíly, a o celkové osamělosti „dívky v bublině“, uvězněné v dezinfikovaném domě — je na čase, aby měla nějakou legraci a dostala s pomocí našeho úžasného robota s modrýma očima šanci žít aspoň trochu normální život.

Pokud jsem vám to ještě neřekl, musím vám teď povědět, že Maddie Hayesová-Rodriguezová je nejlepší sestra, jakou můžete mít. A přestože je mladší než já, zdá se mnohem rozumnější. Vždycky mi říká, že si nemám dělat tolik starosti, že je to „plýtvání představitostí“. Také mi pomáhá vypořádat se se strachem (spíš *hrůzou*) z výšek. Minulý týden jsem s její pomocí vydržel stát na čtvrté příčce žebříku celých pět minut.

Za starých časů (asi tak před třemi týdny) jsem sedával po večeři u Maddie v pokoji a povídal jsem jí o svém dni ve škole. Teď když dojíme, má spoustu práce s domácími úkoly, musí klábosit po telefonu a posílat si esemesky se svými novými kamarádkami, a tak už nemáme tolik času si spolu povídat. Ale jak říkám, je to všechno dobré.

Většinou.

AHOJ JENNY.
SLYŠELA JSI, CO SE
STALO DNES
V JÍDELNĚ?

AHOJ LATOYO.
MŮŽEŠ MI UKÁZAT,
JAK SI UČESAT VLASY
STEJNĚ, JAKO MÁŠ TY?

AHOJ SUE.
ŘEKLA JSEM TI,
JAK MOC SE MI LÍBÍ
TVOJE BLIKACÍ SVĚTÝLKA
NA BOTÁCH?

A je tu další pondělí. Začíná nový týden. Svěží a jasný podzimní den. Halloween za rohem. Věci nemůžou být lepší, pravda?

Omyl.

Ve třídě Kunkelové se objeví nový kluk. Jmenuje se Eddie Ingalls. Přistěhoval se s rodinou do South Bendu, protože jeho táta, profesor Ignatius „Iggy“ Ingalls, dostal skvělé místo na místní vysoké škole, zvané Indian-ská robotová a automatická technika (IRAT).

A Eddie nepřišel do školy sám.

Jeho táta ho poslal do školy s robotem.

Je to tak. Po chodbách naší základky teď opravdu sviští dva roboti. Nový robot má metr osmdesát, jmenuje NS-10T a vypadá jako mohutný superhrdina. Trochu mi připomíná Stormtroopery z Hvězdných válek.

„Viděli jsme v televizi tu holku, co má robota, který za ni chodí do školy,“ vysvětluje Eddie ve třídě Kunke-
lové, když se představuje. „Tak jsem si taky jednoho při-
vedl. Tenhle se jmenuje Náhradní student deset tisíc —
krátce NS-10Těčko. Můj otec ho sestrojil pro mého
bratra Freddyho. Freddy a já jsme dvojčata, ale on měl
nehodu a nemůže chodit do školy, tak za něj chodí
NS-10Těčko. Pozdrav se se všemi, Freddy.“

„Ahoj všichni,“ řekne mohutný Stormtrooper. Zní
jako GI Joe.

Je mi pochopitelně Freddyho líto. Vypadá to, že je
v pěkné kaši, stejně jako Maddie.

Taky na Eddieho trochu žárlím.

Má senzačního robota a já už ne.

KAPITOLA 10.

Když začne přestávka, vyběhneme s Trojákem ze dveří a pospícháme za Eddiem Ingallsem a jeho zářícím robotem stejně jako všichni ostatní z naší třídy.

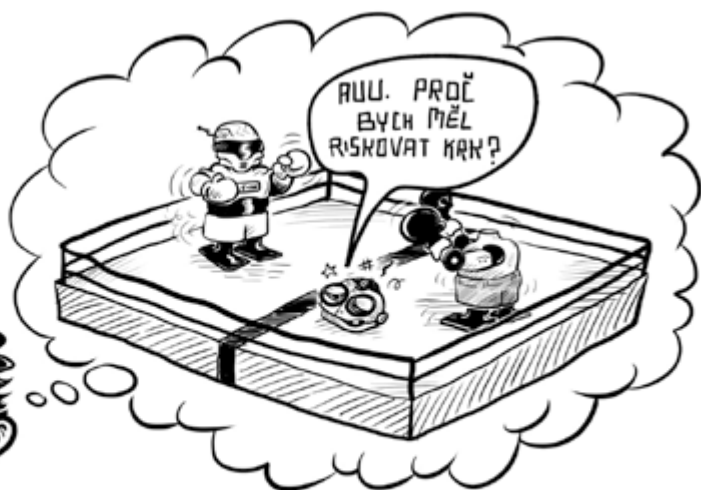

„Tehle NS-10Těčko musí být nejúžasnější robotový zázrak, jaký kdo vynalezl!“ prohlašuje Jacob Gorski. „Je daleko lepší než ta hromada šrotu Ěčko.“

Pak se praští do čela, jako by dostal ten nejúžasnější nápad.

„Hele, kluci, mám senzační nápad! Někdy po škole by měl Klub robotů uspořádat boxerský zápas robotů *Kdo s koho!* Byla by to životní verze těch počítačových her. NS-10Těčko a Ěčko můžou boxovat, až jeden padne.“

„Skvělý nápad,“ rozplývá se Penelope Pettigrewová. „Mohl by to být zároveň benefiční podnik. Všechny získané peníze můžeme dát zdravotnickým chari-

tám — hlavně té, kterou bude Ěčko zaručeně potřebovat, až mu NS-10Těčko urazí hlavu!“

Po škole jsem řekl Trojákovi, že bych chtěl jet domů na kole s Ěčkem sám.

„Jasně, chápu,“ přikývne Troják. „Potřebujete se poradit o strategii zápasu *Kdo s koho*.“

„Přeskočilo ti, Trojáku? V žádném případě nedovolím Ěčkovi, aby vlezl do boxerského ringu a postavil se svalnaté mašině, jako je tahle. Ěčko byl postavený, aby chodil za Maddie do školy, ne aby se s někým pral.“

„Máš pravdu. Dostal by nakládačku. Ahoj zítra.“
Troják odjíždí.

Cestou domů, když Maddie už Ěčka neovládá, mu o praštěném nápadu Jacoba Gorskiho povím.

„Zajímavý nápad,“ povídá Ěčko. „Nemám nic proti pár kolům boxu, když to bude na dobročinné účely.“

„Ale viděl jsi ho. NS-10Těčko je obrovský.“

„To je pravda. Ale ten zápas bude pro zábavu.“

„Já nevím. Tenhle nový robot mi nepřipadá moc ‚zábavný‘.“

Ěčko mi položí lehce ruku na rameno. „Jak by řekla Maddie, nedělej si tolik starosti, Sammy. Roboti jsou tví přátelé. Jsme tu, abychom pomáhali. Proto jsme byli stvořeni. Abychom pomáhali.“

Možná. Ale nemůžu se zbavit myšlenky, že můžou taky ublížit.

Zvlášť když tě praští do čelisti.

KAPITOLA 11.

Nejspíš řeknete, že si odporuju.
Nebo jsem zmatený. Možná obojí.

Na jedné straně si myslím, že je fantastické, že brácha Eddieho Ingallse může s pomocí robota chodit do školy stejně jako Maddie.

Na druhé straně si myslím, že trochu žárlím. Eddieho robot je větší a silnější než můj. A můj robot už není můj robot. Celý den ve škole patří Maddie.

Možná bych mohl poprosit mámu, aby dala Ěčkovi víc svalů. Míň úsměvů. Víc úšklebků.

A místo té potrhle baseballové čepice by mohl Ěčko nosit masku a pelerínu jako nějaký superhrdina, nebo tak. To nevádí, že během školy patří Ěčko Maddie. Spousty holek jsou taky superhrdinky.

Rozhoduju se, že tyhle nápady na předělání s mámou proberu.

Zamírím do její dílny vedle našeho domu. Víím, že tam je, přestože je už dávno po večeři.

„Promiň, drahoušku,“ říká, „ale mám spoustu práce. Pan Riley a ještě jeden štedrý dárc z Notre Damu chtějí prodat patent mého výzkumu použitého při vývoji Experta společnosti v Kalifornii, která chce začít velkovýrobu robotů-náhradníků pro lidi, kteří nemohou vycházet z domu. Musím tyhle papíry rychle dokončit. Vypadá to, že mám silnou konkurenci.“

„To tedy máš. Nový kluk u nás ve třídě dneska přivedl do školy zrovna takového, co dělá pro jeho nemocného brácha to samé, co

Éčko pro Maddie.“

„Syn doktora Ignatia Ingallse?“

„Jo. Ty ho znáš?“

„Ano, ano. Chodili jsme s dr. Ingallsem na stejnou střední školu.“

„Vážně?“

„No jo. Tehdy mu většina děvčat říkala Slizák.“

„Proč?“

„To není důležité, Sammy,“ usmála se máma. „Slyšela jsem, že se sem dr. Ingalls přistěhoval a nastoupil v IRATu. Ale nevěděla jsem, že už má robota-pomocníka hotového.“

„Jmenuje se Náhradní student deset tisíc. Krátce NS-10Těčko.“

„To znamená, že si musím s prací hodně pospíšit. A pilně pracovat. Chtěl jsi se mnou o něčem mluvit, Sammy?“

„Ne, to je dobrý. Zeptám se táty.“

Jdu zpátky domů a najdu tátu, jak mačká náčrtky na svém kreslicím stole.

„To je hrozný,“ mumlá si.

Jejda. To nebude dobré. Víte, můj táta Noah Rodriguez je taky Saša Nee. To je jeho pseudonym, který používá pro své senzační úspěšné kreslené seriály komiksů *Skvělí Ninja roboti*, které píše a ilustruje.

Obrázky, které nakreslí, se mu obvykle líbí. Dneska? Dneska vůbec ne.

Když zmačká další nákres a přidá ho ke sbírce papírových koulí rozházených po podlaze, všimne si, že okouním u jeho stolu.

„Sammy!“ obrátí se ke mně. „Slyšel jsi děti ve škole mluvit o tomhle novém komiksu Úžasní samurajští válečníci?“

Přikývnu, protože slyšel.
Táta se zděsí. „Líbí se jim to?“

„Myslím, že jo,“ pokrčím rameny. „Slyšel jsem nějaké páťáky říkat, že se přestrojí za samurajské válečníky na Halloween.“

Když to řeknu, začne se táta tahat za vlasy.

„Hrom do toho!“ vykřikne a začne něco zuřivě čmárat do svého skicáku. Tohle obvykle říkají lotři v jeho komiksech. A to jen tehdy, když vědí, že jsou totálně v pasti, že není úniku.

Dobře. Asi to není nejvhodnější chvíle na řeč s tátou.

Ale musím si o tom s někým popovídat, nebo se mi rozskočí hlava, a ani mě nemusí NS-10Téčko praštit do zubů.

A tak udělám to, co vždycky, když si nutně potřebuju popovídat.

Zamířím do pokoje k Maddie.

KAPITOLA 12.

Většina lidí, co přijde k Maddie do pokoje, musí nosit sterilní nemocniční roušku.

Já ne. Nejspíš máme stejné bacily.

Ale musím si vždycky pečlivě umýt ruce a postříkat je dezinfekcí z jedné z mnoha zásobních lahviček rozvěšených po celém domě.

Zatukám na dveře.

„Pojď dál!“ volá Maddie. „Děláme domácí úkol! Úžasný, senzační úkol! A víš, co bude zítra? Budeme mít diktát! Ho-hó!“

No jo. Maddie chodí opravdu, opravdu, *opravdu* ráda do školy. Myslím, že bych taky chodil rád do školy, kdybych nemohl vycházet ze svého pokoje.

Vidí mě, jak se krčím ve dveřích.

„Je ti něco, Sammy?“

ČECH MÁ HEZKY UMĚT ČESKY,
ČECH MÁ BEZ CHYB UMĚT PSÁT
TŘESKY, PLESKY, HROM A BLESKY
ČESKY HEZKY MUSÍŠ ZNÁT

„Ne, nic mi není.“

„Vypadáš, jako bys měl starosti. Už zase.“

„Mám.“

„Možná bych ti mohl pomoci,“ nabízí Ěčko. „Řekl ti někdo, že máš vylézt někam hodně vysoko? Samozřejmě dobře víme, že věci, které by mohly spustit tvůj strach z výšky — například mrakodrapy, letadla, horská dráha...“

Uuuf. Jen z těch slov se mi zvedá žaludek.

„...jsou neuvěřitelně bezpečné.“

„Není to můj strach z výšky,“ řeknu co nejrychleji, protože cítím, jak blednu. „Je to nový robot u nás ve třídě. NS-10Téčko.“

„Jsi našťvaný, protože je tak populární?“ zeptá se Maddie.

„Trochu.“

„Já ne. Teď když není Ěčko nejproslulejší robot ve škole, máme víc klidu na učení.“

„Ale někteří ve škole chtějí,“ říkám, „aby NS-10Téčko s Ěčkem zápasil.“

„Ale to je směšné,“ zahihňá se Maddie. „Ěčko je vzdělanec, ne zápasník.“

„Už jsem vysvětlil Sammymu,“ pokračuje Ěčko, „že nemám nic proti účasti v boxerském zápasu pro dobročinné účely. Boxu se říká ‚sport králů‘, i když si nevzpomínám, že bych kdy viděl vstoupit do ringu dva krále, aby poměřili své síly.“

„Taky trochu žárlím,“ přiznávám. „NS-10Téčko na sebe přitahuje všechnu pozornost, kterou dřív měl Ěčko.“

„Ve škole je místo pro víc než jednoho robota, Sammy,“ namítne Maddie. „A nejde o to, kdo je nejpopulárnější.“

„Asi ne...“

„Hele, měl by ses zeptat mámy, jestli bys nemohl vzít do školy některé jiné její roboty.“

„Ale já nepotřebuju robota.“

„Všichni lidé potřebují roboty,“ namítá Ěčko. „Všechno vám trochu usnadňujeme, včetně vzdělání.“

„Také přitahují velké davy,“ dodává Maddie.

Poprvé za celý den se usměju.

Možná kdybych měl svého vlastního robota, byl bych zase ve škole mnohem víc populární.

Docela se mi ten nápad zamlouvá. Možná taky potřebuju robota-pomocníka.

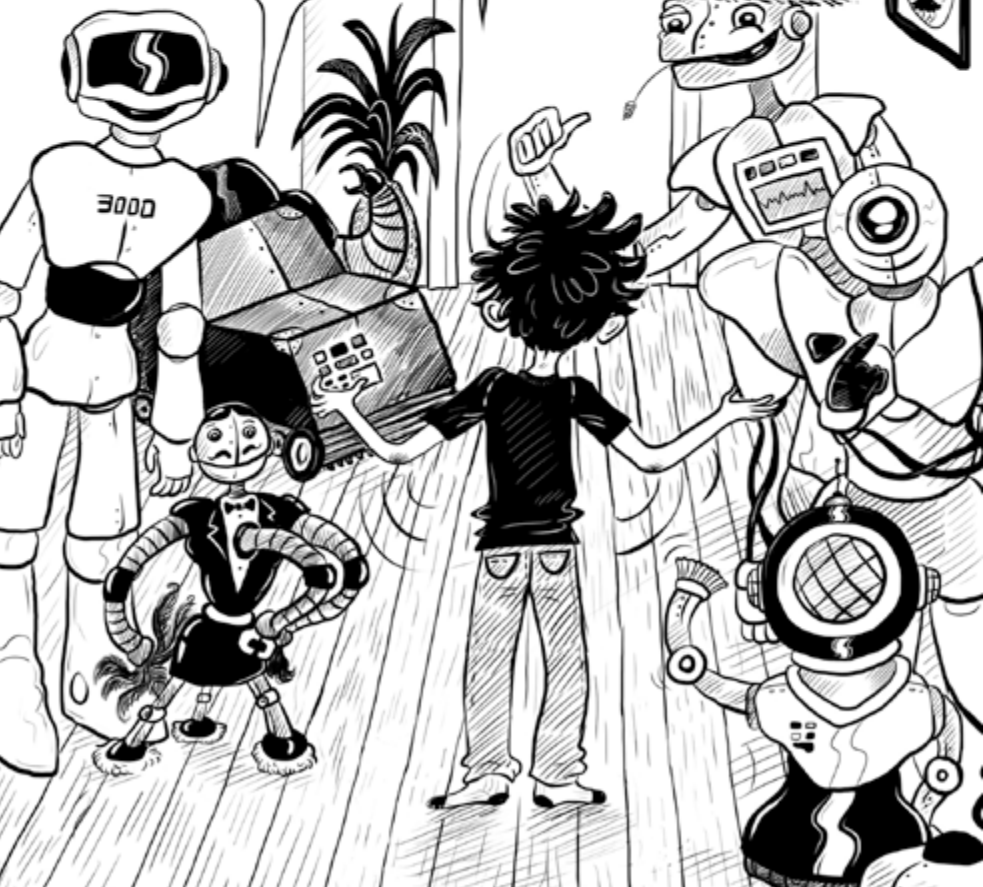
Takového, který by mi pomohl být zase oblíbený.

KDO CHCE SE MNOU
JÍT DO ŠKOLY?

BZZZZZZ!

JÁ MŮŽU HRÁT VE ŠKOLNÍM
FOTBALOVÉM TÝMU A ZÁROVEŇ
SEKAT TRÁVU NA HŘIŠTI.

VEZMI MĚ. JSEM HLOUPĚJŠÍ
NEŽ PLECHOVKA S BARVOU A
CHYBÍ MI TŘI LEDOVÉ CILY, ABYCH
MOHL DOKONČIT 16LÚ.
POTŘEBUJU VÍC VZDĚLÁNÍ.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.